

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/56/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200260
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200260.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ZENITH Luxury Real Estate s.r.o., so sídlom Bajkalská 9, Bratislava, IČO: 46 258 540 (predtým BRASTONE, s.r.o., so sídlom Bajkalská 9, Bratislava, IČO: 46 258 540), právne zastúpeného JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom so sídlom Piaristická 2, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/600840/2013/857 zo 16. decembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/34/2014-41 z 23. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/34/2014-41 z 23. apríla 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 1S/34/2014-41 z 23. apríla 2015 podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Daňový úrad Bratislava ako správca dane rozhodnutím č. 9104404/5/3997312/2013/BosM z 2. septembra 2013 žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2011 určil rozdiel v sume 158 150,- € na dani z pridanej hodnoty a znížil nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty zo sumy 181 671,47 € na sumu 23 521,47 €.

Žalovaný rozhodnutím č. 1100302/1/600840/2013/857 zo 16. decembra 2013 podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. v rozhodnutí správcu dane č. 9104404/5/3997312/2013/BosM z 2. septembra 2013 zmenil výšku žalobcovi určeného rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2011 zo sumy 158 150,- € na sumu 156 535,20 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia správcu dane, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalobca si z faktúr č. 20111004 z 10. októbra 2011 v sume 121 580,90 €, č. 20111007 z 20. novembra

2011 v sume 171 834,56 €, č. 20111108 z 20. novembra 2011 v sume 12 394,48 €, č. 20111109 z 20. novembra 2011 v sume 681,59 €, č. 20111110 z 20. novembra 2011 v sume 36 796,32 €, č. 20111111 z 20. novembra 2011 v sume 6 017,35 €, č. 20111112 z 20. novembra 2011 v sume 30 356,96 €, č. 20111113 z 20. novembra 2011 v sume 12 596,36 €, č. 20111114 z 20. novembra 2011 v sume 13 604,32 €, č. 20111212 z 10. decembra 2011 v sume 468 898,56 €, č. 20111213 z 10. decembra 2011 v sume 186 030,72 €, vystavených na základe kúpnej zmluvy zo 14. novembra 2011 a kúpnej zmluvy z 1. decembra 2011 predávajúcim AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Horný dvor 27/1509, Bernolákovo, IČO: 35 876 816, uplatnil právo na odpočet dane z pridanej hodnoty za prijaté zdaniteľné obchody (nákup drevospracujúcich strojov, prídavných zariadení a náhradných dielov) za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2011 v sume 176 798,68 €, avšak zdaniteľné plnenie tak, ako bolo deklarovane na uvedených faktúrach sa reálne neuskutočnilo, čím žalobca ako daňový subjekt porušil § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 2, § 8 a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z."), a preto mu právo na odpočet dane nevzniklo.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z dokazovania vykonaného správcom dane vyplýva, že žalobca nepreukázal, že mu ním uplatnený nárok na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty z faktúr vystavených spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. vznikol. Krajský súd sa stotožnil so záverom správcu dane a žalovaného, že keďže žalobca nevyvrátil pochybnosti správcu dane o tom, že faktúrami deklarovany tovar mu bol skutočne dodaný, bol správca dane oprávnený rozšíriť dokazovanie na preukázanie tejto skutočnosti na dodávateľské subjekty. Krajský súd rovnako ako žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/97/2009 a zhodne so žalovaným skonštatoval, že z vyjadrení konateľky spoločnosti AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., uvedených v zápisniciach správcu dane a následne predložených dokladov, ktoré boli v priamom rozpore s jej predchádzajúcimi tvrdeniami vyplýva, že táto vedomosť o obsahu a rozsahu činností spoločnosti AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. nemala a nevedela ani správcovi dane uviesť relevantné skutočnosti ohľadne obstarania a repasácie drevospracujúcich strojov, prídavných zariadení a náhradných dielov, ktoré boli predané žalobcovi. Záver správcu dane, že v tomto prípade sa jedná o zneužívajúce konanie podľa krajského súdu podporujú aj zistenia ohľadom neplnenia si daňových povinností odberateľa žalobcu (HANFORD s.r.o.) a personálne a majetkovo prepojených spoločností so spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., nehodnoverná výpoveď konateľa spoločnosti HANFORD s.r.o. a tiež spôsob prevodu spoločnosti HANFORD s.r.o. na nekontaktného bulharského občana. Vo vzťahu k rozhodnutiam Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“) Optingen C-354/03, Fulcrum Electronics C-353/03 a Bond Houde Systems C-484/03, na ktoré žalobca v konaní poukazoval, krajský súd uviedol, že pokiaľ úmyslom dopustiť sa podvodu bolo poznačené konanie všetkých predchádzajúcich zistených dodávateľov žalobcu v reťazci MH tech, s.r.o., Castello Slovakia s.r.o. a AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., ktorí o svojich úmysloch museli vedieť, keďže sú vzájomne personálne prepojení v osobe konateľov T. E. a B. E. a podvodné konanie je preukázateľne zrejmé aj z počínania odberateľa žalobcu (HANFORD s.r.o.), tak výsledkom logickej hodnotiacej úvahy nemôže byť, že jediným nevedomým v celom reťazci bol práve žalobca. Krajský súd zhodne so žalovaným poukázal na rozhodnutie ESD C-255/02 Halifax, podľa ktorého o právo spoločenstva sa nemôže opierať na zaistenie výhod, ktoré sú zjavne v rozpore s jeho účelmi a cieľmi. Krajský súd neprisvedčil ani námietke žalobcu ohľadom predloženia formálne perfektných dokladov. Uviedol, že skutočnosť, že platiteľ dane má faktúry resp. dodacie listy od dodávateľa ešte nie je relevantný dôkaz o tom, že k dodaniu tovaru, ktorý je uvedený na faktúrach resp. v kúpnych zmluvách medzi jednotlivými spoločnosťami reálne došlo. Splnenie formálnej stránky je síce jednou z podmienok, aby bolo na základe týchto dokladov uznané odpočítanie dane, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia, ktoré v prípade vzniku pochybností preukazuje daňový subjekt. Ak správca dane na základe určitých informácií nadobudol závažné pochybnosti o pravdivosti predložených dokladov, či vyjadrení, nemusel tieto uznať ako relevantné, ak žalobca ich hodnovernosť nepreukázal resp. neodstránil pochybnosti správcu dane.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu, ktorý sa rovnako ako žalovaný nezaoberal otázkou, aký ďalší dôkaz, okrem dôkazov, ktoré v správnom konaní predložil, mal žalobca predložiť, aby preukázal oprávnenosť ním uplatneného nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Krajský súd sa obmedzil

len na konštatovanie, že žalobca nevyvrátil pochybnosti správcu dane o tom, že došlo k reálnemu plneniu tak, ako je deklarované na faktúrach vystavených spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., doslovne odpísal odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a so žalobnými námietkami žalobcu sa nijakým spôsobom nevysporiadal. Žalobca zotrval na tom, že nebolo jeho povinnosťou zisťovať spôsob obstarania tovaru, ponúknutého mu spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. na odpredaj. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/22/2009 a sp.zn. 3Sžf/1/2010, v zmysle ktorých v zásade nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné procesy a obstarávacie procesy tovarov u iných subjektov pred dodaním tovaru, a to najmä z dôvodu, že zákon ani nedáva právne prostriedky daňovníkovi na sledovanie týchto procesov u svojich dodávateľov. Skutočnosti, uvádzané správcom dane, týkajúce sa iných spoločností sú podľa žalobcu právne irelevantné, nakoľko tieto sa netýkajú obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. a tieto ani nepreukazujú tvrdenia žalovaného o nedodaní tovaru medzi spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. a žalobcom. Žalovanému boli okrem kúpnych zmlúv, faktúr a dokladov o uhradení kúpnej ceny predložené aj prepravné doklady CMR, odberateľské faktúry, preberacie protokoly, fotografie. Svedok M. I. sa vyjadril, že všetky doklady sú mu známe a podpis na nich uznal za svoj. Dodanie tovaru spoločnosti HANFORD s.r.o. potvrdili aj prepravcovia a Národná diaľničná spoločnosť, a.s. Krajský súd napriek tomu opäť len odpísal odôvodnenie rozhodnutia žalovaného a skonštatoval, že samotná existencia faktúr, na ktorých je uvedená daň z pridanej hodnoty nezakladá nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Krajský súd nielenže v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne opomenul ostatné dôkazy, ktoré žalobca správcovi dane predložil, ale ani neuviedol, prečo tieto dôkazy žalovaný resp. krajský súd nevzali do úvahy a prečo sa nimi nezaoberali. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že trestné oznámenie správcu dane v tejto veci bolo odmietnuté a teda konatelia spoločnosti MH tech, s.r.o., Castello Slovakia s. r. o. a AQUA INVEST SLOVAKIA, s. r. o. ani T. E., B. E. a konateľ žalobcu sa trestného činu nedopustili. Opakovane poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/1/2010, podľa ktorého skutočnosť, či daňový subjekt vedel alebo mohol vedieť že sa prijatím plnenia bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom je dôkazným bremenom správcu dane. Napriek tomu, že žalobca v súvislosti s prevodom spoločnosti HANFORD s.r.o. namietal, že hodnota spoločnosti sa nerovná hodnote aktív spoločnosti, ale hodnotu spoločnosti určujú aj jej pasíva, krajský súd sa k tomu vôbec nevyjadril. Žalobca namietal aj to, že správca dane nedodrжал lehotu podľa § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. Krajský súd sa však ani k tomuto pochybeniu správcu dane nevyjadril.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 musí dôkazné bremeno primárne uniesť daňový subjekt. V čase kontroly konateľka žalobcu T. I. neposkytla správcovi dane jediné relevantné vyjadrenie k obchodom medzi žalobcom a spoločnosťou AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spoločnosti AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. a HANFORD s.r.o. neuzatvárali obchody s konateľkou žalobcu, ale s M. L., ktorý sa stal konateľom žalobcu až 24.08.2012. Tento preukázateľne sledoval obstarávacie procesy tovarov pred ich dodaním žalobcovi u svojho dodávateľa. Podľa predložených znaleckých posudkov vedel za žalobcu znalecovi, ktorý vypracoval znalecké posudky ešte pred samotným obstaraním drevospracujúcich strojov a zariadení žalobcom, poskytnúť informácie, potrebné k stanoveniu ich ceny. Žalovaný poukázal rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/97/2009 a dodal, že znalosť svojich obchodných partnerov nie je nadštandardná požiadavka žalovaného. Z vyjadrení B. E., konateľky spoločnosti AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. je zrejmé, že u nej vedomosti o obsahu a rozsahu činností tejto spoločnosti celkom absentovali. Skutočnosti, že išlo o podvodné konanie nasvedčujú najmä nadhodnotená cena strojov a náhradných dielov, umelý spôsob vzájomného zápočtu záväzkov a pohľadávok bez akéhokoľvek ekonomického opodstatnenia a bezodplatný prevod spoločnosti HANFORD s.r.o. s majetkom v hodnote milión eur na nekontaktného bulharského občana. V predmetnom prípade podnikanie zúčastnených personálne a majetkovo prepojených osôb v žiadnom smere nezodpovedá poctivému obchodnému styku. Predmetné stroje a náhradné diely boli predávané v reťazci spoločností MH tech, s.r.o. (predtým ENGE tech, s.r.o.), Castello Slovakia s.r.o. (predtým ENGE, s.r.o.), GHC GROUP, s.r.o., AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o., žalobca a spoločnosť HANFORD s.r.o. Spoločnosti ENGE tech, s.r.o., GHC GROUP, s.r.o. a ENGE, s.r.o. mali pri svojom vzniku rovnaké sídlo, ako aj štatutárnych

zástupcov (B. E. a T. E.) a po realizácii predmetných obchodov boli tieto prevedené na konateľov, ktorých pobyt je neznámy resp. konateľa, ktorý tvrdí, že nie je konateľom a o činnosti spoločnosti nič nevie, čím bolo znemožnené správcovi dane zistiť pôvod tovaru. Tieto spoločnosti si svoje daňové povinnosti nesplnili, daň nepriznali a ani neodviedli, vykazujú nedoplatky na daniach. Spoločnosť AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. v roku 2014 zmenila názov a konateľa, od mája 2014 nepodáva daňové priznania a vykazuje nedoplatky na daniach. Spoločnosť HANFORD s.r.o. je pre českú finančnú správu úplne nekontaktná, za obdobie, kedy mala nadobudnúť stroje a zariadenia daňové priznanie nepodala, daň nepriznala a neodviedla a bola jej zrušená registrácia k dani z pridanej hodnoty z úradnej moci. Správca dane bol pri hodnotení dôkazov zo zákona povinný na tieto skutočnosti prihliadať. V zmysle rozsudkov ESD C-493/04 C-440/04 Axel Kittel a Recolta Recvcline SPRL len tie subjekty, ktoré prijímajú všetky opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa nezúčastnili plnení poznačených podvodom, nestratia právo na odpočet dane z pridanej hodnoty. Daňový úrad Bratislava podal dňa 03.03.2014 oznámenie č. 9104404/5/907032/2014/DieJ o podozrení zo spáchania daňového trestného činu. Spis správneho orgánu spolu s vyjadrením k žalobe bol krajskému súdu doručený dňa 18.03.2014. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave vydalo uznesenie ČVS: KRP-234/2-VYS-BA-2014 dňa 03.07.2014, ktorým bolo odmietnuté podozrenie zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného, ktorého sa mal dopustiť štatutár žalobcu. V čase zaslania spisu správneho orgánu krajskému súdu dňa 18.03.2014 teda uvedené uznesenie neexistovalo a preto nemohlo byť jeho súčasťou. Oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu bolo podané na žalobcu, nie na spoločnosti MH tech, s.r.o., Castello Slovakia s.r.o., GHC GROUP, s.r.o. a AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. a ich konateľov B. E. a T. E., preto uznesenie o odmietnutí podozrenia zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného sa týkalo výhradne žalobcu. Skutočnosť, či daňovou kontrolou preukázané zneužívajúce konanie daňového subjektu bude kvalifikované ako trestný čin v zmysle trestného zákona nie je vôbec relevantná v súvislosti s tým, že v zmysle zákona č. 222/2004 Z.z. a platnej judikatúry žalobca nárok na priznanie nadmerného odpočtu dane nemá. K námietke žalobcu o nedodržaní lehoty podľa § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. žalovaný uviedol, že vzhľadom na to, že ide o procesnú lehotu, jej nedodržanie nemôže spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O. s. p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnutá. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal dôvodnosť odvolacích námietok žalobcu.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p. <.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť

rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide. V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p. <.).

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len „v medziach žaloby“) dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietá.

V zmysle citovaného ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. príslušný súd rozhodne vo veci samej tak, že žalobu zamietne, ak zistí, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom. Záver o súlade postupu a rozhodnutia správneho orgánu so zákonom sa týka rozsahu a dôvodov, pre ktoré bola žaloba podaná.

Procesnému právu účastníka konania vznášať v žalobe námietky nezákonnosti proti postupu a rozhodnutiu správneho orgánu zodpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich súd považuje za nedôvodné, jeho povinnosťou je vysvetliť z akých dôvodov. Ak tak správny súd neurobí, zaťaží svoje rozhodnutie nielen vadami spočívajúcimi v porušení všeobecných procesných princípov, podraditeľných pod vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale súčasne postupuje aj v rozpore so zásadami vyjadrenými v druhej hlave siedmom oddiele Ústavy Slovenskej republiky (predovšetkým čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94, IV. ÚS 156/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. <. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. <.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu však zhora definovanému právu účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nezodpovedá. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal najmä s námietkami žalobcu, týkajúcimi sa ním tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keď žalobca v správnom konaní podľa svojich tvrdení predložil všetky doklady, ktoré vyžaduje zákon č. 222/2004 Z.z. na preukázanie ním uplatneného práva na odpočet dane z pridanej hodnoty (najmä body 1, 2, 4, 10, 22, 23 a 24 žaloby), pričom žalovaný sa podľa žalobcu s týmito dôkazmi nijakým spôsobom nevysporiadal a k záveru, že v tomto prípade k dodaniu tovaru nedošlo dospel len na základe skutočností, ktoré sú podľa žalobcu nepreukázané a žalovaným riadne neodôvodnené a tiež právne irelevantné, keď sa netýkajú priamo žalobcu a jeho dodávateľa AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. a obchodu medzi nimi realizovaného (najmä body 3, 5, 6, 7, 18, 19, 20 a 21 žaloby). Krajský súd sa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že žalobca nebol povinný zisťovať, akým spôsobom spoločnosť AQUA INVEST SLOVAKIA, s.r.o. obstarala drevospracujúce stroje, prídavné zariadenia a náhradné diely, ktoré od nej

žalobca odkúpil. Krajský súd nezaujal stanovisko ani k rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/22/2009 z 23. februára 2010, sp.zn. 3Sžf/1/2010 z 19. augusta 2010 a sp.zn. 2Sžf/35/2010 z 21. septembra 2011, na ktoré sa žalobca v súvislosti so svojimi tvrdeniami v žalobe odvolával. Rovnako sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal ani s námietskou žalobcu, že žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil úsudkom, že sa žalobca zapojil do podvodného konania, čo však nebolo podľa žalobcu v správnom konaní nijakým spôsobom preukázané, pričom v tomto prípade dôkazné bremeno zaťažuje správcu dane (najmä body 16, 26 a 27 žaloby) a ani s námietskou žalobcu, že preskúmané daňové konanie je nezákonné z dôvodu, že správca dane nedodrжал lehotu na vydanie rozhodnutia podľa § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. (bod 30 žaloby).

Z obsahu napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa krajský súd týmito žalobnými námietskami vôbec zaoberal. Krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku iba prevzal a zopakoval závery žalovaného, obsiahnuté v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu a nedáva odpoveď na žalobcove námietky uvedené v žalobe.

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove námietky a nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení svojho rozsudku, postupoval nedôsledne, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. <. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p. <.), v ktorom krajský súd prejedná vec v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada so žalobnými námietskami, vrátane odvolacích námietok žalobcu, vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie dostatočne podrobne a konkrétne odôvodní tak, aby bolo v súlade s ústavným právom na spravodlivé súdne konanie.

Odvolací súd k zhora vyslovenému právnomu názoru považuje ešte za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve Slovenskej republiky nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa včítane odôvodňovania rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.